

belina — bližal se je že mrak. Franek že ne more več teči, gre počasi in — ihtí. Dospè vendar do potočka, ki se vije mimo Poskočinove hišice. Sedaj zopet privzdigne peté in dirja ob potoku navzdol, oh, dirja vedno dalje od doma. Belin pa se ustavi in jame cviliti. Deček ga kliče: »Na, na, na, belin, belin!« toda belin ne gre za njim. Deček se vrne k njemu, poboža in kliče ga za seboj. Pa zaman! Belin se ne dá naprej spraviti! Ko pa Franek poteče na nasprotno stran ob potoku navzgor, zgane se in belin poskoči kakor zajec, če ga splašiš, za svojim mladim gospodarjem, prehití ga, potem pa teka redno pred njim, dokler ne prideta do brvi. Tu potegne veter in ubogemu dečku vrže klobuk v potok. Še pár trenutkov, in na domačem pragu sta. Franek si ne upa potrkati, da bi mu odprli, ne upa si v hišo pred mater — boji se kazni. Toliko časa ga ni bilo doma, pa še klobuk je izgubil, oh, kako bodo mati hudi, misli si mali grešnik. Truden obleži na stopnicah, zadremlje, zaspi. Glejte ga, kako onemogel, brez klobuka naslanja na tram svojo glavico in sniva, zraven njega pa čepí njegov zvesti spremljevalec belin. Skrbno posluša in pazno gleda, da se ne bi kdo priplazil blizu; vidite ga, kako junaške se drži, češ, pridi le kdo blizu, jaz ti pokažem zobé!

Mej tem ko Franek na trdem lesu sladko spava, mej tem pa jadikuje njega mati in ga s solznimi očmi išče in išče. Črne misli se ji spreletavajo po glavi: kaj ko bi padel sinek v potok, kaj ko bi ga v gozdu kaj končalo? Dolgo, dolgo ga išče ob potoku, išče ga po gozdnih potih, nazadnje gre v grad, misleč, da je šel k očetu, ki ima danes tam opravke. Poskočin se hudo prestraši, ko mu pové žena, da se je sinek izgubil, huduje se nanjo in ji po krivem očita, da ne pazi na otroka, in oba se vrneta domov, nadejaje se, da ga dobita znabiti že doma. In res! Nemalo se začudita, ko prihitita do stopnic, kjer je spečega njiju sinka skrbno čuval njegov tovariš belin.

Rastislav Posavec.

Svetniki — ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

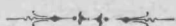
XVIII.

Sveti Romedij puščavnik, živeč pričetkom petega stoletja na južnem Tirolskem, bil je s svetim Vigilijem, tridenškim škofom, dober prijatelj. Zato ga je večkrat obiskal. V poznejših letih zavoljo starosti ni mogel več hoditi peš, zato si kupi konjiča. Nekoč zopet sklene obiskati prijatelja, zato pošlje svojega sodruga Davida na pašnik, da mu privede konjiča. Prišedši na mesto opazi David velikega medveda, ki se je ravno gostil s — puščavnikovim konjičem. Prestrašen se vrne David k Romediju ter mu pové, kaj se je zgodilo. Puščavnik mu dé: »Vrni se, vzemi konjičevo uzdo, obrzdaj medveda in privédi ga sèm!« David odide, in ko pride na pašnik, zaupajoč na božje ime in pokoren svojemu sv. učeniku, pobere uzdo, obrzda medveda ter ga privede k Romediju. Le-ta je rabil poslej na poti k Vigiliju medveda

mesto konjiča. Na celem potu, seособno še v Tridentu, drlo je ljudstvo skupaj ter se čudilo nenavadnemu konju. Romedij je povedal Vigiliju, odkodi ima medveda, in oba sveta moža sta hvalila Bogá za oblast nad divjimi zverinami, ki jo je podelil svojim služabnikom. Po končanem obisku se je svetnik z medvedom vrnil na svoj dom.

XIX.

O sv. Gerazimu († 475), ki je bil menih v Palestini, pripovedujejo naslednjo prigodbo: Ko se je nekoč sprehajal ob bregu Jordana, pride mu nasproti mogočen lev žalostno tuleč in držeč jedno nogo kvišku. Zadril si mu je bil namreč trn v šapo (taco), rana se je razbolela in ognojila, vsled česar je žival trpela silne bolečine. Prišedši do meniha, pomolí mu lev s prosečim pogledom razboljeno nogo. Starček kmalu opazi, kaj je nogi, vsede se in preišče rano. Potem potegne iz šape ostri trn, očedi rano, jo obveže in hoče dalje. Lev videč, da mu je opomagano, odslej ni zapustil več svojega dobrotnika. Vseповsodi mu je sledil kot zvest pes, tako da se je starček čudil toliki hvaležnosti. Vsak dan je toraj levu dajal hrane in tako pet let preživel v njegovi družbi. — Ko je Gerazim umrl in bil pokopan, slučajno leva ni bilo pri domu. Čez čas se vrne in išče svojega dobrotnika. Ko so mu drugi podali jedi, ni se je dotaknil, marveč je neprenehoma divje tuleč iskal svojega dobrotnika. Menihi so skušali s sladkanjem potolažiti leva, a ta je rjovel še strašneje ter z glasom, pogledom in vedenjem javljal svojo notranjo bôl. Slednjič ga pelje opat na Gerazimov grob, ondi poklekne in jame jokati. Ko lev to opazi, bilo je, kot da umé, da počiva ondi v grobu njegov ljubljeni dobrotnik. Zlekne se po tleh, z mogočno glavo bije ob tla in tuli v divji bôli. Ni šel več z groba; ondi je končal svoje življenje.

Rokodelci.

1. Kovač.

Ob rani že uri,
Pač predno na duri
Potrka še beli mi dan,
Sè zlatom lepo okovan,
Meh krepko pritisknem
In glasno zavrisknem,
Da z gozdom ves hrib
Vstrepeče za hip,
In kládivo moje
Veselo zapoje,
Po jeklu zapleše,
Da iskre zakreše,
Od zore do mraka
Po naklu mi skaka.
Okolica cela
Prinaša mi dela,
Zato se ne prime

Nikoli me dremež!
Ta rad do prek zime
Pri plugu bi lemež,
A drugi lopato
In tretji koso,
Kosit bi natrato
Rad jutri šel ž njó.
Pribijem kmetiču
Železje na voz
In podkev konjiču,
Če revež je bos.
Res, kládivo pridno vihtim,
Da krči se jeklo pod njim,
Le takrat kovati prejenja,
Omahne iz moje roke,
Ko v prsih brez iskre življenja
Kovati prejenja srce!